

HOGYAN HÓDITJA VISSZA EGY NEMES FÉRJ ELTÉVEDT NEJÉT.

X. ur gazdag és kitünő jó ember volt. Nemes hajlamai közé tartozott a madarak és kis kutyák iránti előszeretettel. A mi idejét ezek igénybe nem vették, azt olvasással és írással tölté, olvasván kiválólág latin könyveket, miket egyébiránt már könyv nélkül tudott és irván kizárólág saját naplóját.

A napló tárgyai valának: csizei, fürjei, kis ebecskéi, vendégei, ebédei és kitünőleg oldalbordája, kinek naponkénti kedélyhangulata egy külön cikket foglalt el a nagy könyvben.

Mikor pedig a napló már 10 éves és körülbelől akkora volt, mint egy Corpus Juris, a tisztelt szerző úr agyában azon óriási gondolat villant fel, hogy munkájának indext készítsen, mit azután páratlan kitartással véghez is vitt.

Mi fáradság jutalmazó munka volt azután, hitelen adatokkal kimutatni, hogy 10 év alatt kik kaptak tőle nemesített kutyakölyköket, hány kegyeletes emléket nem költött fel egy-egy pinty tragikai vége, mi államtani fontossággal nem bírt, tudni, hány ezer tojás fogyott el egy tized alatt a háznál, mikor voltak a nyulak legizletesebbek, melyik szakács érdemelné meg a Lucull keresztet? stb.

De nincs öröm keserűség nélkül, mert az átkozott index, mathematicai pontossággal mutatott ki két számot, melyek ugyanazonsága, egy erős gyúanyag szikra volt arra, hogy X. ur lelkében a kétely lámpáját gyújtsa meg egy dologra nézve, mi különben a világ előtt már rég tiszta fényben állott.

A naplóból ugyanis tisztán kitetsző volt, hogy N. barátja, leggyakoribb vendége, valamint az is, hogy asszony ő nagysága épen annyiszor jő elő a nagy könyvben türhető kedélylyel, a hányszor a házibarát mint vendég.

Ehez járult még egy tréfás barátjának gyakori élce s azon gyakran önmagához intézett kérdés, valjon N. miért nem unja feleségével

annyit társalogni, holott ő (már X. úr) saját magának, nagy titokban sokszor bevallotta, hogy ő nagysága épen nem kellemes társalgó.

E kérdés természetesen örökre feleletlen maradt, vagy legfeljebb az izléskülönbség védelme alá helyeztetett volna, ha azon ominosus két szám nem talált volna oly merőben.

Az egyszer megfogamzott gyanu azonban burjángyorsasággal nőtt, és végre X. ur lelkében ki volt mondva, hogy aligha nincs valami a dologban.

Már most — szóla önmagához — amice valamit tenni kell, még pedig okosan.

Végre hosszas tanakodás után, felviradt minden oldalról megvitatott tervének érlelő napja.

A nagyságos asszony és házibarát mint rég már, szokott tartózkodás nélkül társalogtak együtt, mindentől inkább lehetett félni, mint attól, hogy a társalgást a férj zavarhatja. — Ők tudták, hogy X. ur ragaszkodása szokásaihoz — szilárdabb az északi csillagnál.

Mi volt hát valaha meglepőbb, mint az, hogy a férj belép. X. ur megáll a házi barát előtt, ki ösztönszerűleg felkelt a pamlagról — és a legkeresettebb deáksággal, beszédet kezd egy egészen érdektelen tárgyról.

A delnő bámult és megijedt.

A házibarát zavarba jött s valamit hebegett magyarul.

De X. ur nem tágitott s csak erőltette, hogy válaszoljon azon nyelven, min ő szólt.

Minthogy pedig N. urnak a latin nyelv nem igen erős oldala volt, a felelet nem nagyon correcte ütött ki.

Mire a férj diadalt biztosító arczczal mondá magyarul, hogy neje is értse: — Amice! gyengén állunk a litteraturában — s azzal kiment.

És képzelhetne-e valaki elvetemedett nőt, ki rögtön le nem mondana egy oly imádóról, ki nem tud ugy diáku, mint férje? *Zobuk.*

Hogyan utazott a kis schuszter Pestre?

Sz—váron történt. Egy emberséges vasáros megszólít egy B. István nevű p—i embert, hogy őt és egy divatárusnőt vinné fel Pestre, teher nem lesz nagy, csak egy üres láda. Szépen megalkudtak. Meghallja a dolgot egy becsületes

schuszter, kinek szintén sürgős dolga volt Pesten s elmegy a vasárushoz, hogy őt is venné fel kocsijárára. A vasáros beleegyezett s utasítá fuvarosához, de az hallani sem akart róla; hiába kérték hogy venné fel kocsijárára, úgy is kicsiny, nem

lesz nagy teher, de az csak nem hajlott a szép szóra.

— Tudja mit — mondá a vasáros a schusztérnek — se baj, majd elviszem én, csak délután 1 órakor itt legyen nálam.

A fuvaros délben előállott, a vasáros beküldé szobájába, adatott neki enni inni, s addig ő a schusztért szépen bezárá a ládába.

Elindultak. A mint a legközelebbi állomásra értek, míg a kocsis lovait istállóba vezette, addig a vasáros kibocsátá a ládából a schusztért, ki hirtelen bement a borivó szobába s egy meszely bor mellett üldögélt s falatozott. Bemegy a fuvaros is, meglátja a kis schustert, azzal kikiált a kocsin ülő vasáruhoz : „Ni ni uram! itt van ám a kis schusztér, hamarabb ideért mint mi!”

A kocsis megetetve lovait bement értök az istállóba, hogy befogjon, ezalatt a vasáros ismét bezárta a schusztért a ládába — s elindultak.

A mint ismét állomást értek, a kis schusztér megint előbb bent volt a borivóban mint a fuvaros; a mint meglátta, nagyot nézett rá, megcsóválta fejét, felszalad a vasáros szobájába s elkiáltja magát : „Uram, megint itt van ám már a kis schusztér, hogy a bagó rúgja meg!”

Azonban elindulásakor a kis schusztér ismét már a ládában kuttogott.

A mint tovább mennek a kocsis fürkészve tekintgetett az úton előre s hátra, vigyázva a kis schusztért, de nem látta sehol, s mire ismét állomást értek nagyot bámult, midőn bemelve a borivóba, ismét ott látja ülni a kis schusztért meszely bora s kenyere mellett.

— Éjnye, hogy a fránya egye meg, itt van ám megint a kis schusztér — kiált föl a fuvaros: — uram! ez nem istenes dolog, eleget vigyáztam,

mikor jöttünk, de sem elől sem hátul se kocsi, se ember, és még is itt a kis schusztér!

— Ej István! — mond a vasáros — már mi csuda van benne, látja kend, míg kend lovait eteti addig a kis schusztér jól ellábol, azután meg gyalog-ember nem keresi ám az országutat, hanem hegyen völgyön keresztül megy s gyalog-uton hamarabb ideérhet mint mi.

— Meglehet biz az édes jó uram! — mondá a fuvaros.

Azonban a hol csak megállottak, a kis schusztér már mindenütt ott volt. Gondolkodóba esett a fuvaros, hogy mikép járhat ő velök mindenütt a kis schusztér?

Midőn Pesten az utolsó állomásra értek, a kocsis nem akart távozni a kocsitól. Eleget akarta ide s tova küldeni a vasáros, de ha egy pillanatra távozott is, félszeme mindig a kocsin és korcsmakapun volt, hogy honnan jön elő megint a kis schusztér?

A vasáros, látva hogy kocsisa gyanakszik, alattomban felnyitotta a ládát, hogy jó alkalommal kiszökhessen a schusztér belőle. Midőn kocsisát nem tudta borért beküldeni, kénytelen volt maga bemenni. — A fuvaros össze-vissza nézgeti kocsiját, a láda körül gyanús jelt vett észre, oda settenkedett a ládához s egy kissé felnyitotta tetejét :

— Áhá! itt vagy kis schusztér; — kiált fel örömmel : — ezért jársz te mindig mi velünk, megállj, nem teszesz többet bolonddá, a ki compotusod van! s azzal egy pár szeggel leszegezte a láda tetejét s úgy vitte nagy örömmel a kis schusztért. Midőn Pesthez már közeledtek, visszatekint diadalmas képpel a vasáruhoz ezt mondva: — Uram, én viszem ám a kis schusztért!

Terravári Ambrus.

A férfit, kiről szölok, nem volt valami nagy nevezetesség. Azon oldalról tekintve mindazonáltal, melyről én ismerém, egy volt a maga nemében. Terravári Ambrus hatalmas borivó volt. Olyan, ki képes vala egy éjen keresztül a bortól háromszor elázni, és ugyan annyiszor kijózanodni. De ez mind nem tartozik a dolghoz. A nagyobb nevezetesség, mit róla közzé tenni akarok, az, hogy Terravári Ambrus ha valahová utazott, mindig fogadott szekeren utazott; s ha útközben alkalmas csárdára akadt, megállt, bement és bort parancsolt, még pedig legelőször is a fuvarosa számára.

— Kap kend — monda — egy meszely bort azért, mert fuvarosom; kap kend másik meszelyt azért, mer megállt itt ezen az alkalmas helyen; kap kend harmadik meszelyt azért, hogy ha én itt soká mulatok és kend mindig hiába fog kérni, hogy menjünk már, ne haragudjék; kap kend negyedik meszelyt azért, hogy ha majd én a szekérre magam erejéből felülni képes nem leszek, kend engem szépen fel fog ölelni és feltesz.

És a négy meszely bort a fuvarosnak — vagy esett jól, vagy nem — elkellett fogyasztani; de azután igazán meg is szolgált érte rendesen.

Húzzad kántor!

Kedvencz rajkója halt meg a vén kovács cigánynak; nagyon is szerette, de módja is volt benne, hogy tisztességesen eltakaríttassa, a hogy illik, pap és kántor-szóval.

— Mennyiért énekl el kigyelmed kántor uram azt a szegény kis ártatlan purgyét?

— Egy forintért, hanem aztán szép lesz.

— Jaj, sok lesz az, tisztelendő kántor uram, hiszen csak olyan kicsiny kis gyerek volt, nem valami olyan nagy halott. Elég érte tíz garas.

— Nem lehet no. Annál magamnak is többre kerül az ének, mert nagyon kiszárad utána a torkom.

— Jól van hát no: megadom; úgy sem kell már neki több ködmönke.

— Azt is pedig előre kell fizetni.

A keseredett cigány letette a forintot s délután szép énekszóval vitték ki a rajkót. Az iskolás gyerekek fújták, a hogy kifért belőlük: hanem az nem tetszett a cigánynak, hogy a kántor csak a vers elején kezd rá, a míg bele igazítja a hiveket a hangba s azután elhallgat.

Utoljára odamegy hozzá, megrántja a kabátját:

— De húzzad kántor, ha előre felvette a húr árát!

Megfejtés.

1-ső gyerek. Te mond meg nekem, hogy melyik lyukba dugjam a levelet?

2-ik gyerek. Hát látod, az egyik lyuk fölé magyarul van valami írva, a másik fölé németül, már most ha magyar leveled van, dugd a magyar lyukba, ha pedig német, a német lyukba.

A burgundi herceg.

A „Burgundi herceget“ adták Miskolczon. Nagyon szép darab volt az valaha. Közönségünknek későbbi kedvence L^{cs} játszotta a czimszerepet.

A megszabadított herceget végre a diadalmas nép a piac közepén egy roppant hordó tetejére emeli fel, s onnan tart az egy pompás áldomást a burgundi nemzet boldog jövődjéért.

A szinpadi ügyelő, a nagy kópé, kis Rác, valami boszút forralt alattomban a herceg ellen s titkon a hordó abroncsait feltágitotta a dongákon.

Mikor aztán L^{cs} az improvizált emelvényen leggyönyörűbben mondja a lelkesítő dictiót, egyszerre csak

szétmennek a dongák, beesik a hordó fenék, s burgundi herceg, áldomás és boldogabb jövődjő, mind eltűnik a hordó öblében!

A mérges levél.

Csinos parasztyánka lépett be a mogorva jegyzőhöz azon alázatos kéréssel, hogy írja az ő kedves szeretőjének egy igen szép levelet. Jegyző ur hozzá készült s kérdé dörögve a jó hajadontól :

— No's Panna! hát mit írjak?

— Hát csak ezt írja neki lelkem jó nótárus uram :
Édes kincsem, drága kedves galambocskám.

A toll perczeg, a nótárus olvassa mogorván a mit irt.

— Nos, tovább mit akarsz még?

— Jaj lelkem nótárus úr — kiált megijedve a lány — inkább ne is írja kigyelmed, mert a szive is meghasad szegénynek, ha ilyen mérges levelet küldök neki.

Büvész és ügyvéd.

— Gyorsaság nem boszorkányság! ez a büvész titka.

— De a lassuság sem boszorkányság; ez a prókátoré.

Müértő válasz a 12 számban foglalt szaktudományi kérdésre.

„Azért fél a nyúl a fehér agártól jobban mint a más színűtől, mert azt hiszi, hogy ez már egy-ingre vetkőzött, úgy szalad utána.“

Gschäft uj pénzben.

— Iczik! adjon egy iteze pálinkát!

— Má montham khendnek, hogy addig nem adok khendnek, mig régi adósságát khi nem fhizethi khend. Tharthozott phedik khend 8 ft. phengüvel és fhizethett 4 fhorinhot, maradt még 4 fhorint. Azt phedik thudja kend, — hogy ne thudná? — hogy 4 régi khrajczár anynyi mint 6 új; thehát 4 régi forint anynyi mint 6 új. De hogy ne mondja, hogy rossz embere vagyok, megadom azt az iteze phálinkhát, de Abrahámho nem megy thöb-bet phálinkháért?

— Jól van hát no! . . .

Kend bátya már élhet!

**—ő helységben élt két nőtlen paraszt, Grúb Gábor az egyik, Grúb Ferkó a másik. Testvérek voltak ők, s özvegy öreg anyukkal együtt, hárman laktak egy kis házikóban, hárman küzdöttek az élet terheivel s aggodalmaival. Történt egyszer, hogy a már élete felén túllevő Gábor a terhek alatt lerogyva — a halál által kiszóllított ez árnyékvilágból, és a mélyen kesergő öreg édes anya fájdalmára s barmoskodó bátyától megfosztott Ferkó bosszúságára gyászterítőre, majd koporsóba került. Midőn tehát a segítő felek által — annak rendje szerint abba bele is fektettetett, így szólt keserűségében Ferkó :

— No bátya a ki lelke van, kend má éélhet, de mink anyaámasszony szíjj madzag húzzuk!

D i v a t.

Sok hölgy annyira szereti utánozni a divatot, hogy erényes és hü is tudna lenni, ha ez divatba jönne.

Majd csak egyszerre adja ide.

B—on a nappali munkába belefáradt patriarchalis család együtt vacsorálván, a gazdasszony, ki a háznál lévő fiatalabb menyecskék közt legidősb vala, a húst annak rendje szerint felapróztatva, kinek-kinek kimutatta a maga illetőségét. Midőn már az asztalnál lévő személyek részletei mind kiosztattak, akkor jut eszébe, hogy a suton hentergő nagyapónak még húsbeli illetménye hátra van. Nosza felszúr mindjárt egy jó galuskányit a villára s odaadja kis fiának, mondván :

— Vidd el fiam nagyapaónak.

A kis fiú szalad vele örömmel: — nagyapaám fogja szi: itt a rezszi.

Az öreg megkicsinyelvén az adagot, visszaadá a kis unokának :

— Vidd vissza fiam, mond meg anyádnak, hogy gyűjtse meg eleébb, osztaán majd csak egyszerre adja ide!...

Jobb megelőzni a veszedelmet.

Átakart menni Izsák szomszéd a Tiszán; a révnél nem volt egyéb mint egy ladik, abban heverészett egy molnárlégény; különben szép csendes idő volt, a Tisza vize olyan sima volt, mint a tükör.

— Átvisz khend enghüm a Thiszán? — szólítja meg Izsák a molnárlégényt.

— Nem viszem biz én kendet, hanem átviszi a ladik.

— De tud khend evezüdni?

— Bolond beszéd. Mindennap a malomba járok s tudok-e evezni?

— Hát aztán mennyiért visz khend át?

— Hát a mit ad kend érte.

— Hát adok két garast. Jó lesz?

— Jó lesz, ide vele.

— De nem fordul fel ez a khicsike khis shütö-theknyü?

— Fel nem fordul, ha csak le nem.

— Nu ne bhulundozzon khend; nem jó az ilyennel tréfálni, nem fordhit fel bennünket a víz?

— Hiszen olyan csendes, hogy alig mozdul.

— Dhe nincs-e itt valami cshunya nagy ürvény? valami zhátuny, valami fhurgóviz? Nem tasztija fel a ladikudat valami nagy cshuka vagy vizahalat?

— Ugyan ne papoljon kend, hanem üljön be s maradjon vesztig.

— De aztán fel ne fordítson kendet nekem Jánuss.

— Nem vagyok én János, hanem Mihály.

— Jul van Mihály, hát csak vigyázzun khend Jánus.

A szomszéd nagy reszketve beült aztán a ladikba; de az egész úton folyvást könyörgött a molnárnak, hogy fel ne fordítsa, mert bizony bele hal a vízbe; s egyre tartotta kegyes intésekkel, hogy az milyen veszedelmes dolog, mikor a csónak a forgóvizbe kerül, észre sem ve-

szi, csak mikor már benne van, akkor aztán hiába evez a kormányos, az örvény az egész csónakot lesodorja a Tisza fenekére.

Mikor már csak egy pár ölnyire voltak a tulsó parttól, a hol a sekélyes víz alig ért már térdig; ott egyszerre elkiáltja magát a molnár :

— Jaj! szomszéd, odavagyunk! bele jutottunk a a forgóba; már ragad! már elveszünk!

— Ne izéljen khend! Mit csináljunk?

— Én nem birok a csónókkal, én kiugrom innen.

— De bizom nem khend ugrik, hanem én ugram.

Azzal kapta a paruplit Izsák s puff bele térdig a vízbe! úgy gázolt ki a Tiszából a partig; nem ugyan, mint ősei a veres tengerből száraz lábbal, hanem inkább nagyon is tele merített csizmaszárral.

Nem álmos még az a kulacs!

Rövid estebédet végezve, pipaszó mellett üldögélt az asztalnál az X—i lelkész, két uri vendégével egyről másról beszélgetvén. Hogy az idő jobban teljék, közbe-közbe egy-egy quaterka boroskát töltögetett maga és tisztess vendégei számára a másfél itezés kulacsból. Egyszer azonban — már csak azon egyszerű oknál fogva is, hogy minden hosszúnak van vége, a kis csikóbőrös felmondta a szolgálatot, s teljességgel nem akart több quaterkát adni. — Mit tesz hát a lelkész? beszélgetés közben addig hintáztatja döntögeti a kulacsát, hogy egyszer szépen lefekteti az asztalra. A két uri vendégnek e néma játékoska azt adá tudtára, hogy itt ugyan a további quaterkázásra nincs többé kilátás, a mi pedig nekik teljességgel nem volt inyük szerinti dolog. Megszólal tehát az egyik :

— Kedves tisztelendő bátyám, nincs még nagy idő, nem álmos még az a kulacs, kár volt még szegénykét lefektetni.

Az öreg pater megértvén a tréfát, teli hozatta a másfél itezéskét, még azután kétszer is, és tartott a quaterkázás majd éjféligen.

Jel van az égen.

Meglátja a J—i fiatal menyecske a még csak harmadnapos holdujtságot; lélektelen szalad be a házba s kiált férjének :

— Heé ember győjjé 'szí! jel van az égen, olyan mint egy sarlaó, az ideén bizonyosan nagy arataás lesz.

— Bolond, hiszen a haóldujság az — felelé a ne-jénél valamivel okosabb férj.

— Ne mondja kend — monda a nő; — no biz Isten éen soh se láattam többet, nálunk Szííváson e nincsen.

Apró tréfák.

— Mit csináljak, hogy a férjem ne higgye, hogy tegnap az álarczos bálban voltam, míg ő Budán járt.

— Mond neki, hogy ott voltál, akkor nem fogja hinni.

Santa Clara Abraham.

Abraham a Santa Clara híres bécsi hitszónok egyszer azt mondta prédikáció közben, hogy ő valamennyi szűz leány van Bécsben, mind kiviszi egy targonczán. Ezért persze nagyon felbőszültek rá s követelték, hogy ezt a szavát vonja vissza.

— Nem vonom biz én; hisz azt nem mondtam, hogy hányszor fordulok?

Fülig adós.

Valakiről azt mondták, hogy fülig adós.

— De bizony még a fülén felyül is adós, mert a kalapja árát sem fizette ki.

Talány.

Mi az? Ha megharapom visszaharap, ha nagyon szeretem, nagyon megríkat.

Torna.

Borkorcsolyák.

Az X—i temetkező-egylet programja így kezdődik :

— Mivel kevés ember van, a ki magát tisztességesen eltemetheti . . . stb.

Biz olyan tán egy sincs.

Köszönteni ment a vén cigány a tekintetes urat, s mingyárt kint az ajtóban nagy lármával elkezdte :

„Az Isten éltesse a mi fő urunkat! a mi tekintetes, nagyságos és méltóságos nagy jó urunkat! sok számos esztendőig stb.“

Megsokalván az üdvözölt a tulságos czimeket, így szólt :

„Hagyja el kend öreg, nem vagyok én oly nagy úr.“

„Nem, nem,“ mondá a vén dade: „hiszen csak azért is szeretem én a tekintetes urat, hogy nem valami híres, nevezetes.“

Egy előkelő úriember háza előtt ácsorgott a brügös cigány. Annak rendszerint parádés ruhájába öltözködve, s az ismeretlenek előtt sokat mutató nagy fehér massa-pipából pöfékelve. Egyszer csak hozzá folyomodik nagy alázatosan egy lakatokat áruló tót atyafi, és kalapját szépen levévén, kérdi :

— Tekintetes uram, nem tetszik lakatot venni?

A cigány, pipáját még feljebb tartva, egész méltósággal mondá :

„Én nem veszek, hanem menjen be kend, ott bent van a bátyám, ő talán majd vesz.“

Exequálni akarta a cigányt a bíró, mert az nem tudott fizetni, ez időhaladékot kért, a bíró pedig a hitelezőhöz utasította, másnap mind a fel- mind az alperes megjelent a bíró előtt, ez kérdezte, ha kibékültek-e? mire a hitelező azt felelte, hogy ő nem várhat tovább, neki a pénzre szüksége van, mert neki is fizetni kell másnak; erre a cigány egész hideg vérrrel így szólt :

— Na hallja! megtanított maga engem, hogy soha olyan embertől, ki minden pénzét odaadja, ne kölcsönöznek.

„Azt tartom én igen bölcs embernek, a ki a krétát feltalálta“ — kiáltott fel egy színész, midőn piszkos tricóját fehérre krétázni sikerült; „tudós barátunk“ szólt egy ott báméskodó patikárius segédhez : „öntől már sok okosat hallottam, nem tudna a felől bővebb felvilágosítást nyújtani, hogy az ki lehetett?“

— De igen — viszonz a kérdezett : — az a korcsmáros volt, a kihez a legelső színész-csapat beszállásolta magát.

Egy hivatalnok, ki mindig restantiában volt hivatalos teendőivel, egy komor ősz napon, az épen hivatalát látogató elnökhöz (ki az orvosláshoz is értett) azon kérdést intézte, hogy a mennyiben náthában szenved, a hánytató, vagy laxativa közül melyiket ajánlaná neki, mint baján segítő gyógyszert; — az elnök minden tétova nélkül azt felelte reá : „hogy igen jó lesz, ha vagy két évi számadást a mult időről be vesz.“

Ó édes barátom, ne álljon ön oda, nem látja, hogy ajtó, ablak ki van nyitva, még majd *schematismust* kap.

Panaszt tesz egy asszony a bíró előtt, hogy a szabó, a neki megvarrás végett átadott ruhadarabját elrontotta, abból kiszabta; — a vizsgálat nyomán be is bizonyult a panasz valósága, de most már az volt a kérdések kérdése, minő czímet adjon a bíró a keresetnek? az ügyes ember találékony, így történt itt is, s lett a per czíme: *Kárhözatos ollóval véghez vitt csempézet.*

Z—n egy kötelesszternek különös szenvedélya a legegyszerűbb eszméket a legfurcsább szavakkal fejezni ki. Egyszer meglátott a vásáron egy bitang lovat, s pálczájával megérintvén, így tudakozódott felőle:

— Jelen állat kitől vette légyen származását és kicsoda neki az örököse?

Kapczáskodó kérdések.

Mi a színházi fütty?

Jeladás a lokomotivnak, hogy *mehet már.*

Mi az ügyetlenség?

Egyik szerkesztőnek a másiktól azt kérdezni, hogy hány előfizetője van?

Mi a piup desiderium?

Mikor a poéta azt hiszi, hogy majd a szerkesztő visszaküldi neki postán a verseit.

Okoskodás.

Mint van az egészség?

Nincs . . .

Hogy-hogy?

Csak feleség van.

A 12-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Egy bolond százat csinál.“

Mi a hiába való beszéd?

A pinczérnek azt mondani, hogy „de igazán jó bort hozzon.“

Mi a tudományos pontosság?

A kalendáriumból nézni, hogy mikor kezdje el az ember a fütést?

Mi a képtelenség?

Valami érdekes titkot elmondani egy ujságírónak s azt kívánni tőle, hogy a holnapi lapjába ki ne tegye.

Mi az együgyűség?

A szakácsné számadásai szerint csinálni a lapban a piaci árkeletet.

Legtitkosabb hírek:

a miket ne tessék másnak elmondani.

(Monite Ur *rébuszokat* adogat fel a publikumnak, a miket senki sem tud megfejteni, ha csak majd bizonyos *Kon Ferenz* ur meg nem fejt.)

(A románok fejedelme Conza, felforgatta a *status quot* a birodalmi *szakállakra* nézve; ezáltal az eurpai sulyegyen kétségtelenül nagy *rövidséget* szenvedett.)

(A török szultán egyik miniszterének a szakállára köptek. — Letörölte.)
(Angliában a *reformbill* veszedelemmeljárónak találtatván, a miniszterium *lutheranbillt* indítványoz.)

(Circasiában ShamyI bey jutalmat tűzött ki a legszebb hősköteményre, a bíráló bégek, nem tudván eligazodni két egyformán hosszú költemény elsőbbsége felett, azt ítélték, hogy a pályadij (egy szép arab máló) osztassék kétfelé.)

(Hunfalvi Pált a finn tudóstársaság, olvasd magyarul: *suomalaisen kirjallisuuden Seural* kinevezte tiszteletbeli tagjának. Hátra vannak még az elismeréssel a csúdok, oseremézek, votyákok, esvaszok és komiudok, mely illusztris népek között utolsónak tesz bennünket Johann Georg Heck.)

(Kakas Márton azt az indítványt szándékozik tenni az eurpai diplomatiának, hogy miután mar egész Europa fegyverben áll, ennyi erővel menjünk neki s foglaljuk el Azsiát!)

(Debreczenből tudósitanak bennünket arról a rettenetes nagy dicsőségről, hogy a Várad-utczában egy csapszékot nyitottak „az *Kakas Mártonhoz*“ szörnyen kipingált czimerrel. Kezdünk már a griffmadarak és aranyasok kategóriájába emelkedni. Mit szól ehhez „fehér ló“ kolléga?)

R é b u s z.

Szerkesztői sub rosa.

— Szabadszállás: Nem. R. M. (olvasd: nem erre, nem!) egy pár jó, de a többi *nem erre!* Sz.-Udvarhely. Többnyire ismeretsek. Komárom: N. Zs. Köszönet a küldeményért. Több használható van közte. Galiba küldeménye nem galiba. Torkos Matyi, gyerekhumor. Petyko: Chinai levelének nem lehet kivenni az ér-

telmét; másra való a chinai terrenum az ars heraldikában. Az adomák jók.

— Érsemlyén. A Moniteur válasza jó ötlet, engedelmével, még ki kell bővíteni. A szerelem hatalma jó. Garabonczás küldeményei hasznosak.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten

(Egyetem-utca 4. sz.)